

Bet. o. Lovf. om Indkomst- og Formueskat til Staten m. m.

Nr. 8 er væsentlig af sproglig Natur.

Nr. 9 er nærmest en supplerende Ændring, der antagelig klarere udtrykker Paragraffens Mening.

Nr. 10 er en sproglig Ændring.

Nr. 11. Den her foreslaaede Ændring gaar ud paa at give Paragraffens Begyndelse en tydeligere Affattelse.

Nr. 12. Den af Flertallet foreslaaede Redaktion gaar ud paa at sikre Opholdskommunen med lavere Skatteprocent end Erhvervskommunen mod et uforholdsmæssigt stort Tab gennem Fradragsret. De enkelte Skatteydere vil herefter i Henseende til denne Beskatning ikke have nogen Fordel af at tage Ophold i Kommuner med lavere Skatteprocent end deres Erhvervskommunes.

Nr. 13. Der søges gennem denne Ændring at aabne Kommuner, der i Beskatningsforhold har fælles Interesser, Adgang til med Inderigsministerens Samtykke at ordne deres indbyrdes Forhold med Hensyn til Mellembeskatningen. Hvor to Kommuner, som f. Eks. Kjøbenhavn og Frederiksberg har saadanne geografiske Forhold, at den ene saa at sige er omsluttet af den anden, er det ikke udelukket, at Kommunerne kunde staa sig ved at ordne deres Mellemværende, i Beskatningssager, efter andre Regler end de i Lovforslaget fastsatte.

Nr. 14. Redaktionel Ændring, hvorved Lovens Mening formentlig tydeliggøres.

Nr. 15 tilsigter at bringe Overensstemmelse mellem dette Lovforslag og Forslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Nr. 21 gaar ud paa at fastsætte en Regel for Erhvervskommunernes Beskatning af de nævnte Selskaber, der i de omhandlede Tilfælde kunde bevirke, at den mellemkommunale Korrespondance blev indskrænket til det mindst mulige.

Nr. 24 er til Dels en Omredaktion og til Dels en Ændring, der gaar ud paa at lette Opkrævningen af Skatten, idet man i Lighed med den i Lovforslag om Ejendomsskyld § 8 foreslaaede Bestemmelse overlader Kommunerne at opkræve saavel

Statsejendomsskylden som Forskellen mellem denne og den tidligere Bygningsafgift under et, for derefter at udbetale Statskassen Ejendomsskylden.

Nr. 25 er en supplerende Bestemmelse, der er nødvendig for de Ejendommers Vedkommende, der ikke før Lovens Ikrafttræden have svaret nogen Bygningsafgift, som kan angive den Norm for Ejendomsskyldens Størrelse og Forskelsbeskatningen, som Lovforslaget fastsætter for Byerne. Udvalget foreslaar da, at Skatten for saadanne Ejendommers Vedkommende bliver at beregne efter et Gennemsnitsbeløb af Forskellen mellem den tidligere Bygningsafgift og den ny Ejendomsskyld for de Ejendomme, som have svaret Bygningsafgiften.

Nr. 31. Der foreslaas en Lempelse i Skatten efter Ejendomsskyld for saadanne udtørrede Arealer, hvorpaa der ikke har hvilet noget Hartkorn, ved at indrømme Ejerne en lignende Overgangsperiode for den ny Skats Ikrafttræden med det fulde Beløb, som Skatten fastsætter for de Ejendomme, hvorpaa der har hvilet Hartkorn.

Nr. 32 er nærmest redaktionel.

Nr. 37. Da den Form for Fattigunderstøttelse, som praktiseres gennem Kommunernes Tilskud til Sygekasser og de fattiges Kasser, i sine økonomiske Virkninger staar langt over den offentlige Fattigunderstøttelse, foreslaar Flertallet at lade en Del af Statstilskuddet tilflyde Kommunerne i Forhold til disses Udgifter til Sygekasser og de fattiges Kasser for at opmuntre Kommunalbestyrelserne til at støtte disse Institutioner.

Nr. 38 og 39. Bestemmelserne i §§ 32 og 33 om det kvalificerede Flertal ere uden Tvivl foreslaaede under Hensyn til det lidet ønskelige i, at de kommunale Udgifter komme til at stige uforholdsmæssigt som Følge af Statstilskuddet.

Flertallet er dog af den Opfattelse, at det kvalificerede Flertal i mange Tilfælde vil lægge et Baand paa Kommunerne, som kan virke hemmende for disses Udvikling, og de kommunale Raads økonomiske Styrelse er desuden almindelig